

— Бабо, остави ме самичка!
— Какъ така, миличка Марина, сама? Самичка да стоишъ! . . .

— Сама, сама . . . Татко ми позволи . . .

— Да ти запаля ли лампа? — попита баба.

— Не трѣбва. Ето азъ ще сѣдна на татковото кресло и ще чакамъ феята.

— Ти говоришъ глупости... Но като искашъ постой... азъ ще отида да пия кафе — каза баба ми.

Тя излѣзе. Изведнажъ ми се стори, че задъ цвѣтата строго ме погледна феята.

Азъ много се уплашихъ.

— Феьо, — казахъ азъ колкото можехъ по-нѣжно и по умолително: — Драга феьо, азъ много искамъ да узная какъ пише татко приказкитѣ. Ахъ, той тѣй хубаво пише! Открий ми тази тайна. Какъ му помагашъ ти?

Азъ паднахъ на колѣнѣ и протѣгнахъ къмъ феята и двѣтѣ си рѣцѣ. И изведнажъ отнѣкъждѣ дойде единъ облакъ, а когато той се разсѣя, царицата стоеше прѣдъ мене въ блѣстяща бѣла рокля, мила и засмѣна.

— Мило дѣте, седни тукъ и ме слушай!

Неочаквано, тракна мастилницата, отвори се, перото се помѣсти отъ мѣстото си, спусна се въ мастилото, и единъ бѣлъ листъ пропѣлзѣ на срѣдъ масата.

— Безъ букви никой нищо не може да напише, — ми каза надъ самото ухо феята: — за да се пише, трѣбва най-напрѣдъ да се научатъ буквитѣ. Кажи ми ти знаешъ ли ги?

— Не, скръбно отговорихъ азъ.

— Трѣбва много и грижливо да се учишъ, — каза феята. — Букви, елате тукъ! Покажете се на това малко момиченце!

Въ този мигъ откъждѣ се зеха толкова много букви! Тѣ почнаха важно да се разхождатъ прѣдъ